

Я РУКИ МАМИНІ ЦІЛУЮ

Завжди передплачую «Гомін», з нетерпінням чекаю кожного номера часопису. Люблю газету. Ще як навчала учнів молодших класів, завжди черпала з районки матеріали для виховної роботи. А тепер черпаю матеріал для душі. І хочу сказати, що з кожним роком газета стає цікавішою. Деякі вирізки з різноманітними порадами збираю в папку. Сама прочитаю, а згодом і сусідам розповім.

А взялася за перо, щоб розповісти про дорогу мені людину - Людмилу Микитівну Пархомей, яка проживає в Пітушках. Людмила Микитівна - моя свекруха, вона народила і виховала одинадцятьоро дітей (сім синів і чотири дочки). А ще удостоєна звання «Мати-героїня», має урядові нагороди.

Дати життя стільком дітям і виховати їх - непросто. Треба вміння, терпіння, великої любові, щоб усім вистачило. Уявіть лише, скільки ночей свекруха не доспала, скільки вона не доїла. Про відпочинок - годі й казати. Разом зі свекром виховали дітей чесними, добрими, роботящими. Ніхто з них не крав, ніхто у «зоні» не перебував і за кордон не втік. Усі добросовісно трудилися і трудяться у Рівненській і Волинській областях.

У роки Великої Вітчизняної війни свекор був на фронті, а свекруха із шість-

ма маленькими дітьми вপরалася сама. Ще й стареньких батьків доглядала. Після війни свекор повернувся додому, народилося ще п'ятеро дітей. Сім'я була велика, але дружна і працьовита.

Я тоді вчителювала у Пітушках. Там у 1954 році вишла заміж за найстаршого із дітей Пархомея Романа. Прийшла в невістки, жила в сім'ї свекрухи тривалий час. На диво, там ніколи не сварилися. У Пархомеїв панував закон добра і людської порядності, а в свекрухи вистачало любові, доброти, ласки на всіх.

Згодом нас з Романом направили на роботу в Ярославичі, де ми й залишилися жити. Додам, що усі сини й дочки свекрухи одружилися. Всі були живі й здорові. Та біда прийшла неждано. Захворів і помер свекор, батьки свекрухи. А потім... А потім стали помирати діти. Уже немає чотирьох синів, у тому числі і мого Романа. Важко змиритися зі втратою дорогого чоловіка. Яке тільки треба мати серце, щоб витримало таке горе! А свекруха витримала. Людмила Микитівна 1912 року народження. Зараз хворіє. Але я напередодні 8 Березня написала, щоб люди знали про неї, про її нелегке життя, про її велике серце і святі материнські руки. Бажаю їй здоров'я і жити довго-довго.

Ніна ПАРХОМЕЙ.
с. Ярославичі.